

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy v právní věci

žalobce: **Anpora s.r.o.**, IČO: 29293740
sídlem Poděbradova 304/143, 612 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Helenou Pilařovou
sídlem Heinrichova 223/38, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/123754-421/1

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/123754-421/1, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to k rukám žalobcovy advokátky JUDr. Heleny Pilařové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 24. 6. 2022, č.j. BMA-T-466/2022, kterým nebyl žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce podle § 78a odst. 3, 4 a 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
2. Úřad práce žalobcově žádosti o příspěvek za 1. čtvrtletí roku 2022 nevyhověl, protože žalobce ji podal po uplynutí lhůty pro její podání, která končila posledním dnem kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí (30. 4. 2022). Žalobce však žádost podal až dne 4. 5. 2022. Úřad práce nemohl dle žalovaného zohlednit, že žádost nebyla v předepsané lhůtě doručena omylem, jelikož žalobce zaslal žádost nikoliv Úřadu práce, ale Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „finanční úřad“), jelikož je pouze na žadateli, aby zajistil splnění všech podmínek žádosti. Zákon o zaměstnanosti neumožňuje správnímu orgánu zohlednit důvody, pro které nebyla žádost podána včas.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce uvedl, že dne 25. 4. 2022 podal v souladu s § 78a zákona o zaměstnanosti žádost o příspěvek, kterou adresoval Úřadu práce. Společnost JK EDIT. s.r.o., IČO 05332877 (dále jen „JK EDIT“), prostřednictvím které žalobce žádost podával, ji totiž doručila do datové schránky finančního úřadu. O této skutečnosti se žalobce dozvěděl dne 4. 5. 2022, a téhož dne proto podal žádost na adresovanou již Úřadu práce. Dne 25. 5. 2022 pak žalobce podal k žalovanému žádost o prominutí zmeškání lhůty.
5. Žalobce zmínil, že zaměstnává osoby zdravotně postižené, kterým poskytuje zázemí a podporu. V rámci své podnikatelské činnosti se zaměřuje na půjčování zdravotních pomůcek. S Úřadem práce spolupracuje od roku 2014, nemá daňové nedoplatky. K opožděnému podání žádosti došlo omylem. Navíc, žádost byla doručena orgánu státní správy, který měl postupovat dle zásady rychlosti a dle § 12 správního řádu ji měl *bezodkladně* postoupit věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (Úřadu práce), či alespoň vyrozumět žalobce, který by svůj omyl mohl napravit. Finanční úřad však žalobce vyrozuměl až 9 dní po chybném doručení žádosti.
6. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí Úřadu práce byla vydána v rozporu se zásadami ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu a ochrany legitimního očekávání, s principy dobré správy a s principy přiměřenosti a efektivity. Na podporu svých tvrzení odkazuje na judikaturu správních soudů, Ústavního soudu a závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv, jehož závěry lze podle něj vztáhnout i na nyní projednávaný případ.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na své argumentaci z napadeného rozhodnutí. Upozornil, že lhůta pro podání žádosti o příspěvek je lhůtou hmotněprávní, kterou nelze zásadně prominout. Co se týká žalobcem zmíněné judikatury, ta se na posouzení dané věci nevztahuje. Nejedná se o „bagatelní“ pochybení, ale o porušení základní zákonné podmínky uznání nároku na předmětný příspěvek. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
9. Mezi účastníky není sporu ohledně skutkového stavu. Ve věci tak zůstává sporné toliko právní posouzení věci, a to konkrétně, zda za situace, ve které finanční úřad postoupil žádost ze dne 20. 4. 2020 celkem 19 dní po jejím obdržení, resp. nepostoupil ji ve lhůtě 5 dní zbývajících do uplynutí lhůty k podání žádosti, či alespoň v této době nevyrozuměl žalobce o tom, že žádost podal k nepřislušnému správnímu orgánu, vyhodnotil Úřad práce podanou žádost správně jako opožděně podanou.
10. Dle § 78a odst. 4 věta první zákona o zaměstnávání se příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce „*poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí*“.
11. Dle § 12 správního řádu platí že, „*[d]ojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil. Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu*“.
12. Z ustanovení § 12 správního řádu vyplývá procesní právo podatele na to, aby se jeho podání, pokud jej učinil u místně či věcně nepřislušného správního orgánu, dostalo tomu správnímu orgánu, který je k jeho vyřízení příslušný, a podatel byl o takém procesním postupu vyrozuměn. Smyslem tohoto vyrozumění podatele je, aby věděl, že podání učinil u místně či věcně nepřislušného orgánu a současně se dozvěděl, jaký jiný správní orgán se bude jeho podáním zabývat.
13. Judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu v této souvislosti dovodila, že pozdním postoupením podání může docházet k zásahu do ústavních práv podatelů. Ústavní soud např. v nálezu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. IV. ÚS 30/97, shledal, že „*právní účinky uplatnění nároku na vydání pozemku dne 28. 1. 1993 u Obdobního úřadu Praha 10, přes nutnost postoupení věci Magistrátu hlavního města Prahy, zůstaly zachovány. Pokud tedy orgány veřejné moci vycházely v daném případě z názoru opačného a zamítly návrh stěžovatele pouze s odůvodněním, že nebyl uplatněn ve lhůtě u příslušného orgánu, neposkytly zatím jeho právům dostatečnou ochranu garantovanou v čl. 36 odst. 1 Listiny*“. V daném případě končila lhůta pro uplatnění restitučního nároku dne 31. 1. 1993, Ústavní soud navíc zohlednil terminologické nedostatky aplikovaných předpisů, jelikož neurčitě stanovovaly místně a věcně příslušný orgán veřejné moci pro vyřízení věci (případ, kdy bylo podání doručeno městskému úřadu

jako orgánu obce v samostatné působnosti, namísto orgánu v přenesené působnosti pak Ústavní soud řešil v nálezu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, dále jako protiústavní shledal postup nepříslušného orgánu, který by „*ve lhůtě určené k podání odvolání zjistil, že odvolání bylo podáno u tohoto nepříslušného orgánu a orgán příslušný k podání odvolání by mu byl zároveň znám, avšak přesto by odvolání příslušnému orgánu nepostoupil, nýbrž by úmyslně vyčkal na uplynutí lhůty k podání odvolání určené...*“ Následné zamítnutí odvolání pro opožděnost by totiž představovalo extenzivní výklad zákona.

14. I když § 12 správního řádu hovoří o postoupení podání, za „současného“ vyrozumění podatele, krajský soud má za to, že k šetření procesních práv může dojít i jen jedním z těchto úkonů. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec v rozsudku 3. 4. 2019, č. j. 59 A 4/2019-39, řešil situaci, zda došlo k nezákonnému zásahu do práv podatele, zastoupeného právním profesionálem, jenž byl o chybném doručení druhý den telefonicky vyrozuměn. Právní zástupce dal najevo, že si svůj omyl uvědomoval a že podání učiní sám znovu přímo u věcně příslušného orgánu. Nepříslušný správní orgán tím měl věc za uzavřenou a podání nepostoupil příslušnému správnímu orgánu. Správní soud dospěl k závěru, že k zásahu do práv podatele nedošlo, neboť postup jeho zástupce implikoval, že nehodlá čerpat procesní práva vyplývající z § 12 správního řádu.
15. Krajský soud na tomto místě upozorňuje, že Městský soud v Praze se v nedávném rozsudku ze dne 11. 10. 2023, č. j. 5 Ad 14/2020-70, zabýval skutkově obdobnou věcí. Městský soud na základě výše citované judikatury vyslovil názor, že „*[p]ostoupil-li by správní orgán podání opožděně, což by mělo vliv na promeškání lhůty k učinění určitého úkonu, je povinností věcně a místně příslušného správního orgánu takovou skutečnost zohlednit a uznat včasnost učinění úkonu právě s ohledem na porušení zásady rychlosti a vstřícnosti jiného správního orgánu. Místně příslušný správní orgán tak sice není odpovědný za jiný správní orgán per se, avšak je odpovědný za svoji reakci na již částečně porušená práva podatelů. Správní orgány vykonávající na ně přenesenou působnost nejednají jako samostatné, izolované subjekty, ale vystupují ve vrchnostenském postavení z pozice státu jako jednoho organického celku*“. Navíc, usnesení o postoupení podání je úkonem, kterým se pouze upravuje vedení řízení, odvolání proti němu není přípustné (§ 76 odst. 5 správního řádu). Obrany proti tvrzené procesní vadě se lze domoci až v odvolání proti rozhodnutí místně a věcně příslušného správního orgánu, případně ve správní žalobě – jako v tomto případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č.j. 3 As 63/2015-27). Je proto stěžejní posoudit, zda byly dodrženy zásady vstřícnosti a rychlosti ke dni konce lhůty pro uplatnění nároku. Naopak je irelevantní, kolikátý den po obdržení podání nepříslušný orgán toto podání postoupí orgánu příslušnému, pokud se tak stalo po uplynutí lhůty.
16. Pojmem „bezodkladně“, užitým v § 12 správního řádu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32, kde uvedl, že se „*nelze spoléhat na to, že termín „bezodkladně“ znamená v každém případě nejpozději následný den po obdržení. Nejde totiž o jednoznačné určení času, které je možné s obecnou platností vyjádřit v jednotkách, v nichž se měří čas, např. tak, že jde o jeden den, dva dny, týden atd. Termín „bezodkladně“ vyjadřuje skutečnost, že nesmí docházet k neodůvodněným prodlevám, resp. že by postup dle § 12 správního řádu neměl být odkládán na pozdější dobu. Nicméně i zde platí, že podání, k jehož vyřízení není správní orgán, jemuž bylo doručeno, příslušný, musí být přijato, předáno konkrétní úřední osobě, která jej vyřídí, náležitě vyřízeno a v neposlední řadě expedováno tak, aby jej obdržel příslušný orgán. Je třeba si uvědomit, že naznačené aspekty vyřízení podání se odehrávají v konkurenci*

shodných činností u jiných věcí u daného správního orgánu, které je též třeba vyřídit a které tak prodlužují dobu k postupu dle § 12 správního řádu, aniž by se dalo hovořit o porušení bezodkladnosti“.

17. Jak v citovaném rozsudku, tak i v další judikatuře lze nalézt případy, kdy se správní soudy zabývaly konkrétní dobou, za kterou nepřislušný správní orgán postoupil podání správnímu orgánu příslušnému. V citovaném rozsudku č. j. 9 As 172/2012-32, Nejvyšší správní soud uvedl, že bezodkladným bude postoupení podání i druhý den, a nelze se proto spoléhat na to, že podání podané předposlední, natož poslední den lhůty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 207/2017-41), bude příslušnému orgánu doručeno před koncem této lhůty. V rozsudku ze dne 4. 11. 2021, č. j. 44 A 73/2019-59, Krajský soud v Praze uvedl, že postoupení odvolání je reálné ve třech až pěti pracovních dnech. Jako nesouladné s principy dobré správy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 Ads 62/2014-59, shledal, že Česká správa sociálního zabezpečení expedovala jí doručanou správní žalobu příslušnému soudu až 6 pracovních dnů po jejím obdržení (ani to však nic neměnilo na tom, že účinné znění § 72 odst. 1 s. ř. s. neumožňovalo splnit lhůtu k podání žaloby jejím podáním u správního orgánu, nikoli u soudu. Nejvyšší správní soud tak přesto zamítl kasační stížnost proti odmítnutí správní žaloby pro opožděnost). V rozsudku ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 38/2005-91, shledal Nejvyšší správní soud za odporující zákonu a zásadám činnosti správních orgánů takový postup nepřislušného správního orgánu, kterému bylo podání doručeno sedm dní před koncem odvolací lhůty, přesto mu trvalo osm (kalendářních) dní, než podání administrativně zpracoval a postoupil příslušnému orgánu sídlícímu v téže budově. Podání mělo všechny náležitosti, nezbytné pro identifikaci, že správní orgán byl nepřislušný pro jeho vyřízení.
18. Výše uvedené závěry podle krajského soudu ilustrují skutečnost, že nelze dojít k jednoznačnému závěru ohledně počtu (pracovních) dnů, kdy je doba nutná k postoupení akceptovatelná a kdy naopak byla zásada rychlosti a vstřícnosti porušena. Vždy bude záviset na konkrétních skutkových okolnostech případu. Městský soud v již citovaném rozsudku č. j. 5 Ad 14/2020-70 mezi tyto okolnosti zmínil zejména „*schopnost rozpoznat, zda adresát podání skutečně není věcně a místně příslušný k vyřízení věci. Je rozdíl mezi tím, když například stavební úřad obdrží žádost o přiznání výplaty starobního důchodu a mezi tím, když obdrží žádost o stavební povolení stavby, u které se po jejím posouzení ukáže, že se jedná o vodní dílo a příslušným tak nebyl obecný stavební úřad, ale vodoprávní úřad (speciální stavební úřad). Nepříslušnost v prvním případě je naprosto zjevná na první pohled, zatímco k závěru o nepřislušnosti ve druhém případě je možné dospět až na základě hlubšího studia věci. K době posouzení této nepřislušnosti je nutné přičíst i dobu nutnou k zaevidování podání, přidělení příslušnému vyřizujícímu úředníku, vypracování usnesení o postoupení, podepsání usnesení oprávněnou osobou a vypravení k adresátovi. Tato druhá doba by se dle městského soudu neměla mezi jednotlivými případy a nepřislušnými správními orgány zásadně odlišovat. Hlavní proměnou je tak dle soudu již zmíněná schopnost seznat věcnou a místní nepřislušnost z doručeného podání“.*
19. S citovaným obecným závěrem se krajský soud ztotožňuje, a proto se bude zabývat otázkou, zda v nyní posuzované věci měl finanční úřad postoupit žádost žalobce do 30. 4. 2022, či jej alespoň vyrozumět o tom, že žádost podal k věcně a místně nepřislušnému správnímu orgánu.

20. V případě řešeném městským soudem žadatelka podala omylem žádost o příspěvek k finančnímu úřadu pro hl. město Prahu namísto k místně a věcně příslušnému úřadu práce. Finanční úřad žádost obdržel dne 20. 4. 2020 do datové schránky, o nesprávném adresování žádosti žadatelku vyrozuměl dne 4. 5. 2020. Stejný den proto žadatelka zaslala úřadu práce jmenný seznam zaměstnávaných osob se zdravotním postižením k provedení kontroly duplicity a rovněž požádala finanční úřad o postoupení žádosti úřadu práce, k čemuž došlo dne 6. 5. 2020. Úřad práce však její žádost zamítl pro nedodržení zákonné lhůty a Ministerstvo práce a sociálních věcí jeho rozhodnutí potvrdil. Městský soud žalobě žadatelky vyhověl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný si měl uvědomit, že pochybení jiného správního orgánu v souvislosti s doslovným lpěním na liteře zákona může způsobit protiústavní zásah do práv žadatelky a měl tak posoudit její žádost jako včasnou. Podle městského soudu totiž finanční úřad nepostupoval v souladu se zásadou rychlosti a v souladu s § 12 správního řádu nepostoupil žádost žadatelky bezodkladně úřadu práce. Finanční úřad měl na postoupení žádosti celkem 11 dní (počítáno i se dnem podání), z toho 9 dní pracovních. Městský soud současně zohlednil, že na první pohled byla z podané žádosti zjevná věcná nepřislusnost finančního úřadu k jejímu vyřízení. Žalovaný měl taktéž zohlednit, že v důsledku probíhající pandemie covid-19 nebylo žadatelce umožněno žádost podat osobně, tak jak byla zvyklá.
21. Rozdílnou skutečností v nyní řešené věci je tedy zaprvé to, že finanční úřad obdržel žádost žalobce „až“ dne 25. 4. 2022, na její postoupení do konce zákonné lhůty (30. 4. 2022) tedy měl „pouze“ 6 dnů (počítáno i se dnem podání), z toho 5 dnů pracovních. Odlišné je zadruhé taktéž to, že žalobce žádost podával prostřednictvím právního zástupce – společnosti JK EDIT. Zatřetí, v době podání žádosti již netrvala pandemie covid-19, žalobce byl navíc zvyklý žádosti podávat prostřednictvím datových schránek. Všechny tyto rozdílné skutečnosti podle krajského soudu vyznívají v neprospěch žalobce, přesto je přesvědčen, že finanční úřad byl fakticky schopen žádost postoupit, či alespoň zpravit žalobce, že podání doručil nepřislušnému orgánu.
22. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že již z hlavičky žádosti o příspěvek byl finanční úřad schopen seznat, že k vyřízení věci není věcně příslušný. Žádost byla podána na formuláři Úřadu práce, na kterém byl výrazným nápisem uveden předmět žádosti formuláře: „Žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením (OZP) na chráněném trhu práce“. Pod tímto názvem byl uveden § 78a zákona o zaměstnanosti. Dle krajského soudu tak bylo v podstatě triviální zjistit, že finanční úřad není věcně příslušným správním orgánem (ke stejnému závěru došel i městský soud v citovaném rozsudku).
23. Byť byl žalobce zastoupen profesionálem – účetní společností JK EDIT, krajský soud nemá pochybnosti o tom, že k doručení nepřislušnému správnímu orgánu došlo omylem. Ze správního spisu nevyplývá, že by šlo o jednání účelové (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2029, č. j. 4 As 41/2019–37, bod [18]).
24. Krajský soud vzhledem k výše uvedené judikatuře uznává, že postoupení žádosti žalobce finanční úřad nemusel za 4 pracovní dny ode dne doručení podání stihnout. Ostatně, k postoupení žádosti došlo až po 24 dnech od jejího doručení a žalobce v takto, jednoznačně již ne bezodkladném postoupení neshledává hlavní zásah do svých veřejných subjektivních práv. Jak krajský soud zmínil v bodě [15] rozsudku, k šetření procesních práv žalobce mohlo ze strany finančního úřadu dojít i jen bezodkladným vyrozuměním o nepřislusnosti finančního úřadu. Žalobce upozorňuje hlavně na skutečnost, že finanční úřad jej vyrozuměl o chybném doručování až 4. 5. 2022, namísto v období před koncem lhůty, kdy žalobce

mohl vadu ještě zhojit. Toto tvrzení má podle krajského soudu oporu ve správním spise, neboť je nesporné, že žalobce stejný den, kdy obdržel od finančního úřadu vyrozumění, podal novou žádost o příspěvek k Úřadu práce. Je tedy pravděpodobné, že pokud by finanční úřad žalobce vyrozuměl i poslední pracovní den před uplynutím lhůty – pátek 29. 4. 2022, lhůta končila v sobotu 30. 4. 2022 – žalobce by lhůtu pro podání dodržel. Je navíc zřejmé, že sám finanční úřad „pouhé“ vyrozumění považoval za onen „bezodkladný“ úkon, neboť k postoupení žádosti Úřadu práce přistoupil až po více jak dvou týdnech poté, co žalobce vyrozuměl.

25. S ohledem na výše uvedené a na citovanou judikaturu Ústavního soudu a správních soudů nebyl postup finančního úřadu v souladu se zásadou rychlosti, neboť v souladu s § 12 správního řádu bezodkladně nevyrozuměl žalobce o své věcné a místní nepřislušnosti. Finanční úřad měl na vyrozumění žalobce 6 dní (počítáno i se dnem podání), z toho 5 pracovních dní. Vzhledem k naprosté zjevnosti věcné nepřislušnosti finančního úřadu k vyřízení žádosti je krajský soud přesvědčen, že finanční úřad byl v dané době fakticky schopen žalobce vyrozumět a měl tak učinit.
26. Žalovaný měl podle krajského soudu zohlednit, že pochybení jiného správního orgánu v souvislosti s doslovným lpěním na literě zákona může způsobit protiústavní zásah do práv žalobce a měl tak posoudit žádost žalobce jako včasnou. Jelikož tak neučinil, dopustil se nesprávného právního posouzení, jež mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
27. Krajský soud se dalšími žalobními námitkami nezabýval, jelikož to nebylo pro posouzení žaloby podstatné. Žalovaný měl v souladu se zásadou vstřícnosti žádost o příspěvek posoudit jako včasnou. Pouze nad rámec a v zájmu kultivace správní praxe krajský soud upozorňuje žalovaného a Úřad práce na žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 9 Ads 63/2023-29, v němž bylo judikováno, že žádost o příspěvek není hmotněprávním předpokladem pro vznik nároku na příspěvek, nýbrž se jedná o obligatorní a výhradní prostředek k uplatnění vzniklého nároku vůči orgánu veřejné moci. Jde tedy o úkon procesní. Zmešká-li proto žadatel zákonnou *procesní* lhůtu pro podání žádosti, správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby zmeškání této lhůty prominul, splní-li žadatel podmínky předepsané § 41 odst. 2 správního řádu a prokáže-li, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění dle § 41 odst. 4 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad. Správní orgány tak musí k žádosti žalobce přistupovat jako ke včasné a z tohoto důvodu nesmí jeho žádost zamítnout, resp. nesmí neposkytnout příspěvek z důvodu podání žádosti po lhůtě k tomu dané.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokátky) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.

31. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. ledna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu